

INHERINNERING

Wilt u een verhaal over een dierbare vertellen en deze herinneringen delen met anderen? Neem contact op met verslaggever Annette Tromp via a.tromp@ed.nl.

Gillian liet haar moeder koken voor Romario en andere PSV'ers

Ieder leven is een verhaal dat verteld mag worden. Na een overlijden blijven voor de nabestaanden de herinneringen aan die ene, unieke persoon. In deze aflevering vertellen Carel Banse en Richart Kessels over Gillian Banse-Kessels (1957 - 2010).

Annette Tromp

Helmond

Als secretaresse van PSV ontfermde Gillian Kessels zich over voetballers van de selectie, en dan kookte haar moeder een Indische maaltijd. Regelen en organiseren was haar grote talent. Zelfs toen ze ongeneeslijk ziek werd. Gillian - 'Giel' - overleed in 2010, pas 53 jaar oud.

Via Philips, waar Gillian werkte, kwam ze in de jaren 70 bij PSV. Er was een vervanger nodig voor de assistente van toenmalig manager Ben van Gelder, en Gillian ging op advies een secretaresse-opleiding volgen. Het werden prachtige jaren waarin ze haar organisatietalent en drive om dingen te regelen volledig kon inzetten. Gillian bleef 17 jaar bij PSV.

Bij haar taken hoorde ook het regelen van een onderkomen voor de buitenlandse spelers die bij PSV kwamen. „Ze nam hen ook regelmatig mee naar ons ouderlijk huis in de Willem van der Zaenstraat in Helmond”, vertelt haar broer Richart. Ze heeft veel spelers zien komen: Gullit, Lerby, Kieft, Vanenburg. Ze was dol op kinderen en paste regelmatig op die van Willy van de Kerkhof en van Jozef Chovanec.

Romario kwam eten

Richart: „En Romario, die hier geen familie had, kwam regelmatig bij ons thuis. Dan zei ze: 'Ma, ik kom even met Romario eten'. Hij was dol op gebakken kippenlevertjes. En Rob McDonald, een speler die uit Groningen kwam, vond de hete eieren en foe yong hai het lekkerst.”

Gillians moeder, met een Chinese achtergrond, kookte veel en vaak voor gasten, ook die van haar kinderen. En later zelfs in militaire en diplomatieke kringen, de wereld waarin Gillian terecht kwam toen ze trouwde met Carel Banse. Ze was toen al weg bij PSV.

Gillian Kessels werd geboren in Hollandia, Nieuw-Guinea - de laatste Nederlandse kolonie in Azië. Samen met haar twee oudere broers Richart

en James bracht ze er haar jongste jaren door. „Het leven was er zo vrij en ongedwongen voor ons”, herinnert Richart zich. Vader was in overheidsdienst en werkte er voor de elektriciteitscentrale. In december 1961 ging het gezin voor een half jaar met verlof naar Nederland. De kinderen zouden de eerste keer hun familie in Nederland zien.

Het was half december en ijskoud. Door de barre weersomstandigheden kon het vliegtuig niet landen op Schiphol, en via wat omzwervingen landde het gezin uiteindelijk in Rotterdam. Richart: „Wij kwamen op sandalen in Nederland aan. Onze spullen waren op Schiphol, waar ook de familie op ons stond te wachten.” Uiteindelijk kwamen ze aan in Den Haag, waar de familie een appartement voor hen had gehuurd in de Sonostraat.

In juli 1962 keerde de familie Kessels terug naar Nieuw-Guinea, maar na twaalf dagen moesten ze alweer

vertrekken. Nieuw-Guinea werd overgedragen aan Indonesië, daarom werden ze gerepatriëerd. Het gezin keerde aanvankelijk zonder vader op het schip Zuiderkruis terug naar Nederland.

Richart: „Onze vader kwam pas in oktober, hij moest nog bij de overdracht van de elektriciteitscentrales aanwezig zijn.” Twee jaar woonde het gezin in een pension in Elshout voordat het een nieuwe woning kreeg toegewezen in de Willem van der Zaenstraat in Helmond. Hier werd nog een zontje geboren: Jack.

Talent in horecawereld

Gillian had tijdens de jaren bij PSV veel van haar organisatietalent laten zien. Dat ze er wegging, had te maken met andere mensen aan het roer en andere inzichten. Gillian besloot haar talenten in de horecawereld in te zetten, en legde er haar hele ziel en zaligheid in. Ze ging werken bij horecabedrijf Hutten.

Maar ook met haar moeder samen vormde ze een gouden team als het aankwam op het verzorgen van diners en ontvangsten met lekkere hapjes.

Ze had inmiddels Carel Banse leren kennen, met wie ze in 1994 trouwde en in Nuenen neerstreek. „Alles wat ze nooit wilde, gebeurde toch”, vertelt hij. „Giel wilde nooit trouwen, ze wilde geen Indische man en ze wilde zelf geen kinderen had ze altijd gezegd. En dit alles gebeurde uiteindelijk toch.” Gillian en Carel kregen een zoon (Bobby) en dochter (Kate).

Kopenhagen en Parijs

Carel was beroepsmilitair bij de Koninklijke Luchtmacht, en het jonge gezin woonde vanwege zijn functie als defensieattaché op verschillende plaatsen in Europa. Carel: „Daardoor moesten we vaak verhuizen. We woonden drie jaar in Kopenhagen (1997-2000), en van 2001 tot 2004 in Parijs. Onze kinderen gingen naar een internationale school; we woonden in een groot huis, maar we zeiden altijd 'het is maar geleende luxe'.”

Familie bleef belangrijk en kwam regelmatig over. En ook hier werden moeders kookkunsten ingezet in de wereld van Gillian. Zo vertrok ze met haar moeder naar Canada waar een collega van haar man woonde, om een diner te organiseren. Haar moeder kookte, 'Giel' regelde alles eromheen. Dat ging ook zo in Denemarken en Parijs, vertelt Carel.

In deze wereld van defensieattachés en diplomaten werden nogal eens diners gegeven. Carel: „Vaak waren dat diners met veel gangen waar je maar op een plaats zat, dat kon vrij saai worden. Maar dat was niet bij ons: Gillians moeder bereidde Indische buffetten. Je kon zo met verschillende gasten eten en praten en het was heel gemoedelijk.”

Geen chemo's meer

In 2009 werd ze ziek. Ze had een hersentumor, en die bleek bij nader onderzoek een uitzaaiing van longkanker te zijn. Ze zat in stadium 4. Er volgden een second opinion, verschillende behandelingen in Tilburg en in het Anna Ziekenhuis.

Carel: „Door haar wilskracht heeft ze het lang kunnen rekken; een paar maanden voordat ze overleed besloot ze geen chemo's meer te ondergaan. 'We zien wel waar het schip strandt', zei ze.

Tegen de definitieve diagnose heeft ze zich nooit verzet. Ze riep de hele familie tegelijk bij zich in het ziekenhuis, om te vertellen hoe ernstig ziek ze was. Ook haar kinderen wilde ze het niet apart vertellen. Dat kwam keihard aan, iedereen was verslagen. Carel: „Ze was heel hard voor zichzelf, daardoor was ze vaak ook hard voor anderen. Ze wilde niet dat er in haar nabijheid gehuild werd. Uit een soort zelfbescherming.”

Hoeveel mensen haar kenden en hoe geliefd ze was, bleek wel bij de lange stoet tijdens de uitvaart.

▲ Gillian Banse-Kessels

Giel wilde nooit trouwen, ze wilde geen Indische man en ze wilde zelf geen kinderen

– Carel Banse